

[Ole Bjørn Kraft.]

Den socialdemokratiske Ordfører (Poul Hansen [Kalundborg]) fremsatte nogle Udtalelser om Behandlingen af Mandskabet; den Indstilling, som skulde herske; det Grundlag, der skulde være — ogsaa for at skabe og styrke Forsvarsviljen. Jeg er helt enig med ham i de Synspunkter, han her fremførte, fordi de var baaret af sund Sans, ikke saa bort fra det Formaal, som Uddannelsen af det unge Mandskab har. Det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde meget rigtigt, at naturligvis var haard Træning, hvor Forsvaret kræver det, nødvendig, og naar dette er Udgangspunktet, deler jeg helt og fuldt hans Synspunkter, ligesom jeg er overbevist om, at vi alle gør det, og at det er Rigsdagens Ønske, at saaledes skal der ogsaa administreres.

Da den tidligere Forsvarsminister, den ærede Ordfører for Venstre (Harald Petersen) har omtalt, hvorledes det gik i hans Periode som Forsvarsminister, maa jeg maaske have Lov til som Trøst for det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg) at nævne som et Vidnesbyrd om, at det ikke blot er i denne Situation, jeg har delt denne Anskuelse, at der i den Periode, Samlingsregeringen sad, blev gennemført en lang Række Foranstaltninger just i den Retning, det ærede Medlem ønskede. Den Udbygning, som da fandt Sted af Organisation „Folk og Værn“, hvis Budget steg fra ca. 125 000 Kr. til 1½ Mill. Kr., var netop Udtryk for et Ønske om at give det indkaldte Mandskab saa gode Forhold som muligt under Tjenesten, at faa dem til at føle — som det ærede Medlem sagde —, at de ikke var Numre, men frie Borgere i Samfundet, og at de i deres Fritid skulde have Mulighed for at leve paa en saadan Maade, at deres Interesser kunde blive imødekommet, at de ogsaa skulde kunne fortsætte, naar de ønskede det, en vis aandelig Uddannelse, skulde kunne faa Lov til at udfolde sig nogenlunde paa samme Maade som tidligere.

Der blev endvidere under Samlingsregeringen gennemført en Række andre Foranstaltninger. Indførelsen af Talsmandsordningen var netop Udtryk for en Bestræbelse for at give Mandskabet Mulighed for at føre sine Synspunkter frem paa en saadan Maade, at det forstod, det var Meningen, der skulde tages Hensyn til disse Synspunkter, naar de var berettigede. Jeg kan ogsaa nævne, at alle de Bestræbelser, vi udfoldede for en Kostforbedring og mange andre Ting, sigtede imod det samme.

Ogsaa under Venstreregeringen tror jeg, dette Arbejde blev fortsat, og der naas nok en Dag et saadant endeligt Resultat, at de Besværligheder, som altsaa nu og da dukker op, ikke længere vil være til Stede. Vi ved jo, at der i Værnene er et Befalingmandskorps, hvis alt overvejende Flertal er opfyldt af den samme Indstilling, og som i høj Grad gør en fortjenstfuld Indsats for at føre disse Synspunkter ud i Livet.

Det ærede Medlem Hr. Harald Petersen fremsatte en lang Række Betragtninger, som jeg paa mange Maader deler, og som jeg ikke skal komme ind paa. Jeg tror, det ærede Medlem var en lille Smule uheldig paa et vist Tidspunkt, da han talte om det Samarbejde, der nu skulde finde Sted, denne Løsning paa en bredere Front; men det lykkedes pludselig det ærede Medlem at opdage, at der foruden Venstre var et andet forsvarsvenligt Parti, og derved blev der bragt lidt Balance i denne Udtalelse, som et Øjeblik truede med at vælte omkuld.

Den Diskussion, som nu føres, de Udtalelser, som er fremsat, viser klart og tydeligt, at der her i Rigsdagen er en fast Beslutning om — saaledes som det blev sagt ogsaa af den socialdemokratiske Ordfører — efter vor Evne, inden for de Muligheder, vi har, at søge at stille et saa effektivt Forsvar op som muligt, og denne Opfattelse deles utvivlsomt af et stort Flertal ude i Befolkningen. Naar jeg tænker paa de Debatter, som tidligere har været ført om denne Sag, er det et uhyre Fremskridt, et Vidnesbyrd om, at vi nu virkelig kan have Haab om, at denne Sag kan blive taget ud af Partistriden og løst paa et saa bredt Grundlag, at de Kredse, der staar udenfor, ikke hverken i Forhold til Omverdenen eller med Hensyn til Gennemførelsen af Ordningen kan faa nogen afgørende Betydning.

Jeg tror, at det radikale Parti vilde gøre Landet en Tjeneste, hvis det vilde undersøge, om der ikke for dets Vedkommende var Mulighed for at slutte sig til dette Flertal. Det vilde naturligvis nødvendiggøre, at Partiet opgav nogle af sine hidtidige, alt for ensidigt bestemte principielle Synspunkter. Der har ikke været nogen Tilbøjelighed hos Partiet til det tidligere, men Situationens Alvor skulde dog ogsaa give dette Parti Mulighed for en Nyorientering, som jeg tror vilde blive hilst med Glæde, jo færre, der staar udenfor, desto bedre. Men hvis det radikale Parti vil fortsætte sin hidtidige Linie, er der ikke noget at gøre derved. Jeg tror, det paatager sig et meget stort